

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/42/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4312216640
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Novotný
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4312216640.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Novotného a sudcov JUDr. Marty Polyakovej, JUDr. Jarmily Pogradovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, zastúpená advokátom a konateľom Doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., proti odporkyňi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 10C/98/2013-40 zo dňa 23. septembra 2013, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .
Odporkyňi **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Navrhovateľ (žalobca) sa návrhom (žalobou) zo dňa 28.09.2012 domáhal, aby súd vydal rozhodnutie, ktorým by bola odporkyňa (žalovaná) zaviazaná zaplatiť mu z titulu majetkovej škody sumu 125,-Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 385,-Eur a náhradu trov konania do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoj návrh právne odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z. z. - v znení do 31.05.2010, do 31.05.2011, po 01.06.2011) a zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov a skutkovo návrh odôvodnil tým, že exekučný súd - Okresný súd Levice v exekučnom konaní vedenom na základe jeho návrhu na vykonanie exekúcie proti povinnému - G. W., registrovaný u súdneho exekútora pod sp. zn. EX 4147/2010 rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 13.10.2010, po uplynutí zákonom stanovenej doby (s omeškaním viac ako 7 mesiacov), a to rozhodnutím o udelení poverenia na vykonanie exekúcie.

Opísaný postup exekučného súdu hodnotí ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústredene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Nečinnosť okresného súdu nie je ničím ospravedlňiteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu vznikla navrhovateľovi majetková škoda v celkovej výške 125,-Eur, predstavujúca náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Vynaložil v tomto období náklady na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného

systému v sume 70,-Eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,-Eur, v sume 15,-Eur na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu exekučného konania na súde. Výška tejto škody je stanovená na základe paušalizácie reálnych vecných nákladov a to z dôvodu, že presnú škodu by bolo možné vyčíslieť len s nepomernými ťažkosťami. Ďalej si uplatnil primeranú náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej výpočet uskutočnil alikvótnym pomerom 55,- Eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu (na základe aplikácie doktríny ústavného súdu pokiaľ ide o zbytočné prieťahy 660,- Eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55,- Eur). Mal za to, že samotné konštatovanie porušenia jeho práva na súdnu ochranu nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu mu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ktorý je dôsledkom nesústrednej činnosti takej intenzity, ktorá mala za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu jeho majetkových práv. Nesprávnym úradným postupom boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu nasledovných rizík :

-neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, -k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, -k insolvenčii povinného.

Ďalším dôvodom na priznanie nemajetkovej ujmy je, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty, nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane jeho majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Je nutné deklarovať porušenie jeho práva na rozhodnutie o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe, v spojení s porušením jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a práva na prejednanie veci v primeranom čase, na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces, deklarovať porušenie princípov právneho štátu nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, konkrétne princípu legality a princípu ochrany legitímnych očakávaní, princípu ochrany dôvery v právo a princípu právnej istoty a nahradiť mu požadovanú nemajetkovú ujmu a majetkovú škodu, ktorá mu bola spôsobená v priamej príčinnej súvislosti s porušením označených práv a princípov právneho štátu. Uviedol, že si uplatňuje nemajetkovú ujmu za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky. Medzitýmnym rozsudkom žiadal určiť odporkyňu zodpovednou za škodu, ktorá vznikla nesprávnym úradným postupom súdu, nerozhodnutím o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie v exekučnom konaní v zákonom stanovenej lehote.

Odporca navrhol návrh ako nedôvodný zamietnuť.

Napadnutým rozsudkom Okresný súd v Nitre ako súd prvého stupňa po prejednaní veci na pojednávaní návrh navrhovateľa zamietol a o trovách účastníkov rozhodol tak, že odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na vykonané dokazovanie, najmä obsahom spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 6Er/452/2010 a citované ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1 a 2 v znení platnom v čase začatia konania, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 a citované ustanovenia Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z. z.) § 41 ods. 1, § 41 ods. 2 v znení platnom do 01.06.2011, § 44 ods. 1 a 2 v znení platnom v čase do 31.05.2010 a dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nebol dôvodne podaný. V konaní úspešnej odporkyni náhradu trov konania nepriznal s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 1, § 151 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP Zák. č. 99/1963Zb.) z dôvodu, že trovy konania nešpecifikoval v zákonom stanovenej dobe.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že mal za preukázané z pripojeného exekučného spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 6Er/452/2010, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná na súde dňa 07.06.2010. Exekučný súd prípisom zo dňa 25.06.2010 vyzval navrhovateľa na doplnenie tejto žiadosti, následne ho urgoval na doplnenie dňa 21.09.2010. Po doplnení žiadosti oprávneným dňa

23.09.2010 súd uznesením zo dňa 13.10.2010 udelil exekútorovi poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučné konanie nie je skončené.

Súd prvého stupňa dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nebol predčasne podaný dôvodiac tým, že mal za preukázané, že navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody u odporkyne dňa 27.04.2012, návrh na súd podal pred uplynutím 6 mesačnej lehoty od podania tejto žiadosti dňa 29.09.2012, pričom ku dňu rozhodnutia súdu prvého stupňa 6-mesačná zákonná lehota uplynula a odporkyňa návrhu nevyhovela v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody.

Súd prvého stupňa v danej právnej veci dospel k záveru, že nie je oprávnený skúmať, či v danej veci bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky. Žiadne konanie, v ktorom možno konštatovať prieťahy v konaní sa nevedlo.

Súd prvého stupňa zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej, resp. primeranej lehoty, z akého dôvodu, či je daný dôvod na náhradu škody a či nejaká škoda vznikla. Uviedol, že navrhovateľ si v konaní uplatňoval náhradu škody podľa § 9 Zák. č. 514/2003 Z.z. dôvodiac tým, že exekučný súd svojim postupom porušil povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej dobe, resp. bez zbytočných prieťahov. Súd mal za to, že exekučné konanie bolo vedené v čase účinnosti Exekučného poriadku, podľa ktorého v zmysle výkladu § 44 ods. 2 EP sa lehota 15 dní vzťahovala len na rozhodnutie súdu, ktorým súd poverí súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. V danej právnej veci bola žiadosť o udelenie poverenia doručená súdu dňa 07.06.2010, súd rozhodol dňa 13.10.2010 tak, že rozhodol o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, ktorému rozhodnutiu súdu predchádzala žiadosť súdu o predloženie potrebných dokladov. Súd mal za to, že nedodržanie zákonnej lehoty zapríčinil aj samotný navrhovateľ, ktorý nebol dostatočne súčinný a na opakované výzvy súdu na predloženie zmluvy o úvere uzatvorenej s povinným reagoval až na urgenciu. S poukazom na skutočnosť, že exekučné konanie stále prebieha, navrhovateľ nemôže v tomto štádiu konania tvrdiť, že mu v dôsledku oneskorene vydaného rozhodnutia vznikla škoda.

Ďalej dôvodil tým, že navrhovateľ v konaní nepredložil žiadne dôkazy o existencii majetkovej škody, teda nepreukázal existenciu škody spočívajúcu v zmenšení jeho majetku alebo v ušlom zisku. Navrhovateľom uvádzaná nešpecifikovaná, hypotetická škoda nepredstavuje na strane navrhovateľa škodu vzniknutú v dôsledku neprávneho úradného postupu exekučného súdu. V konaní nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Vzhľadom k tomu sa ďalej nezaoberal uplatnenou škodou. Mal za to, že nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností uvedených v odôvodnení rozhodnutia, pre ktoré súd nevidel danosť dôvodu na zaplatenie nemajetkovej ujmy. Mal za to, že navrhovateľ sa snaží eliminovať svoje nesprávne obchodnoprávne rozhodnutia v podnikaní, že o žiadosti o udelenie poverenia bolo rozhodnuté, na základe tohto rozhodnutia sa exekúcia vykonáva.

Súd prvého stupňa ďalej dôvodil, že uplatnený právny nárok navrhovateľa nie je premlčaný dôvodiac tým, že žiadosť o udelenie poverenia bola podaná dňa 07.06.2010, súd vydal poverenie dňa 13.10.2010, ktoré doručil exekútorovi dňa 21.10.2010, navrhovateľ podal návrh na súd dňa 28.09.2012, navrhovateľovi začala dňa 22.10.2010 plynúť trojročná premlčacia lehota na uplatnenie daného právneho nároku na náhradu škody, ktorá by uplynula dňa 22.10.2013 a navrhovateľ si uplatnil u odporkyne nárok na predbežné prerokovanie náhrady škody dňa 27.04.2012.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. V dôvodoch svojho odvolania súdu prvého stupňa vyčítal to, že prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. de iure a de facto aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné, že platné právo nepozná zánik právneho nároku nedôveryhodnosťou údajov, že v čase podávania návrhu nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať, čo však nič nemení na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, že súd vôbec nevysvetlil svoj názor o tom, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a má aplikovať platné právo a že nesúhlasí s tým.

Odporkyňa sa k podanému odvolaniu navrhovateľa nevyjadřila.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 214 ods. 2 a § 156 ods. 1 a 3 OSP) viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania navrhovateľa (§ 212 ods. 1, prihliadajúc i na prípadné vady konania pred súdom prvého stupňa majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci - § 212 ods. 3) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné podľa ustanovenia § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdiť a súčasne v zmysle ustanovenia § 224 a § 142 ods. 1 OSP v odvolacom konaní úspešnej odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznať z dôvodu, že jej v konaní žiadne nevznikli.

V danej právnej veci odvolacie dôvody navrhovateľa uvádzané v odvolaní nekorešponujú plne s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie, navrhovateľ dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov a je zrejmé, že ide o formulárovo podané odvolanie bez ozajstnej snahy splniť si svoju povinnosť účastníka v kontradiktórnom spore. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu tak aj procesnoprávnu oblasť a pri rozhodovaní je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolanie, keď podaním odvolania odvolateľ svojím dispozičným úkonom fakticky vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvavej činnosti súdu, preto sa odvolací súd pri posudzovaní danej veci zaoberal len námietkami navrhovateľa z odvolania a procesným postupom súdu prvého stupňa predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či prípadne došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu, ktorého dôkazu sa navrhovateľ dovoľával, keď inak za odňatie možnosti konať pred súdom možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka, ktorý sa pojednávania nezúčastní z vlastného rozhodnutia, resp. z ospravedlniteľného dôvodu, čím si sám zmaril možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia. Z tohto pohľadu súd prvého stupňa prejednal a rozhodol vec zákonným spôsobom, keď v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkovi konania realizáciu ich procesných práv priznaných im Občianskym súdnym poriadkom.

Zákon č. 514/2003 Z. z. (nahradzujúci zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu) o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (v znení neskorších predpisov nadobúdajúci účinnosť od 01.07.2004) je osobitným zákonom, ktorý v nadväznosti na Listinu základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb. - článok 36 ods. 3 a 4), Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (č. 209/1992 Zb. - článok 6 ods. 1) a Ústavu Slovenskej republiky (č. 460/1992 Zb. - článok 46 ods. 3) upravuje podmienky a spôsob náhrady škody, ktorá vznikla pri výkone verejnej moci, keď na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť súčasne splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona.

Základnou podmienkou je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc niektorým zo spôsobom v zákone špecifikovaným, druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a treťou nevyhnutnou podmienkou je, aby medzi konaním vedúcim k vzniku škody a samotnou škodou bola daná priama príčinná súvislosť, pričom dôkazné bremeno na preukázanie splnenia zákonných podmienok znáša poškodený a v prípade ich preukázania sa štát svojej zodpovednosti zbaviť nemôže, keďže zodpovednosť štátu má charakter objektívnej zodpovednosti (bez ohľadu na zavinenie). Zákon rozlišuje dva základné okruhy zodpovednosti za škodu, a to zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím

(§ 5 a 6) a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9), keď je samostatne upravená zodpovednosť štátu za rozhodnutie o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody (§ 7) a tiež za rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo o väzbe (§ 8). Pojem „nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci“ nie je zákonodarcom v ustanovení § 9 ods. 1 zákona výslovne definovaný, je uvedený len príkladmo. Pri nedostatku zákonnej explicitnej definície vo všeobecnosti možno za takýto postup považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania, keď v zmysle zákona za nesprávny úradný postup sa

považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť takéhoto orgánu, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom orgánu verejnej moci priamo súvisiacim s výkonom právomoci orgánu verejnej moci a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik zodpovednosti škody, čo vyžaduje starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí pre objasnenie príčin, ktoré k určitému výsledku viedli, keď nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu (priamej) príčiny a následku.

Podstata sporu účastníkov spočívala v tom, či pre rozhodnutie súdu o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie platila pätnásťdňová lehota, či postup exekučného súdu vykazoval znaky zbytočných prietahov a či navrhovateľovi vznikla z dôvodu tvrdeného nesprávneho úradného postupu škoda a nemajetková ujma tak, že bola v príčinnej súvislosti s konaním exekučného súdu.

Vychádzajúc z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (citovaného súdom prvého stupňa) mal odvolací súd za to, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti exekútora pre exekučný súd sa vzťahovala len na prípady vydania poverenia na vykonanie exekúcie, pri nezistení rozporu tak, ako to je uvedené v druhej vete tohto ustanovenia. Úmyslom zákonodarcu bolo zefektívniť exekučné konanie v snahe dosiahnuť, aby poverenie na vykonanie exekúcie nebolo zdržiavané nečinnosťou exekučného súdu, a preto z prejavu vôle normotvorcu obsiahnutom vo vetách 2 a 3 uvedeného ustanovenia rozlišoval prípady „ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia“ (veta druhá) a prípad „ak súd zistí rozpor žiadosti“ (veta tretia). Pokiaľ by mal zákonodarcu úmysel, aby pätnásťdňová lehota exekučného súdu sa vzťahovala i na rozhodnutie, ktorým žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietne, bol by to upravil explicitne uložením (exekučnému súdu) povinnosti rozhodnúť v oboch prípadoch v lehote 15 dní, bez toho, že by rozlišoval jednotlivé zistenia exekučného súdu. Vydanie poverenia je osobitná skrátená forma rozhodnutia exekučného súdu, zamietnutie žiadosti je riadnym rozhodnutím exekučného súdu vyžadujúcim náležitú odôvodnenie zistených rozporov s dôsledkom pre nevydanie poverenia.

V danej právnej veci bolo preukázané, že v konaní exekučného súdu v posudzovanom exekučnom konaní sa jedná o nesprávny úradný postup potiaľ, pokiaľ exekučný súd vydal súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie až dňa 13.10.2010, pričom konanie začalo dňa 16.04.2010, žiadosť o udelenie poverenia bola podaná na exekučnom súde dňa 07.06.2010, teda exekučný súd rozhodol - udelil poverenie na vykonanie exekúcie - po uplynutí 15-dňovej zákonnej lehoty, s omeškaním necelých štyri mesiace, pričom v danom exekučnom konaní znenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku jednoznačne určovalo pre prípady udelenia poverenia zákonnú lehotu 15 dní. Navrhovateľ však v danej právnej veci nepreukázal ostané dva zákonné predpoklady pre vznik zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona a to vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a nepreukázal, že medzi konaním vedúcim k vzniku škody a samotnou škodou bola daná priama príčinná súvislosť, keďže dôkazné bremeno na preukázanie splnenia zákonných podmienok znáša poškodený.

V danom prípade si navrhovateľ svoju dôkaznú povinnosť nesplnil a nepreukázal splnenie týchto ostatných dvoch zákonných predpokladov. Tvrdenia navrhovateľa o vzniku škody vo výške 125,- eur predstavujúce náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím exekučného súdu o tejto žiadosti, odvolací súd považuje za účelové s poukazom na predmet činnosti navrhovateľa, pričom navrhovateľ ako oprávnený v predmetnom exekučnom konaní len raz podal sťažnosť zo dňa 30.08.2010 na prietahy v konaní v dobe, keď neposkytol súčinnosť exekučnému súdu v súvislosti s výzvou exekučného súdu na predloženie zmluvy o úvere a tým sám súdu znemožnil rozhodnúť o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Za daného skutkového stavu potom nie je daná príčinná súvislosť medzi konaním exekučného súdu a navrhovateľom tvrdenou škodou. Navrhovateľ taktiež v konaní nepreukázal svoje tvrdenie o vzniku nemajetkovej ujmy na strane navrhovateľa z dôvodov ním uvedených a v tomto smere poukazuje odvolací súd na dôvody uvedené v napadnutom rozhodnutí súdu prvého stupňa ako na svoje vlastné a opakovať ich nebude.

Vychádzajúc z uvedeného potom odvolací súd následne posudzoval, či konanie exekučného súdu nevykazovalo navrhovateľom tvrdené zbytočné prieťahy, resp. či jeho postup treba považovať za nesprávny úradný postup (práve) pre nevydanie rozhodnutia v zákonom ustanovenej lehote. Pri rozhodovaní o tom, či vo veci došlo k prieťahom v konaní sa zohľadňujú tri kritériá, ktorými sú: 1. právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje, 2. správanie účastníka konania, 3. spôsob, akým súd v konaní postupoval. Pojem „zbytočné prieťahy“ obsiahnutý v článku 48 ods. 2 Ústavy je pojem autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať len s ohľadom na lehoty uvedené v zákone, ale s ohľadom na konkrétne okolnosti vecí sa aj v týchto prípadoch postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02). Ustanovenie § 9 zákona treba na vec aplikovať v takom znení, v akom platil v čase namietaného nesprávneho úradného postupu orgánu verejnej moci, z čoho potom vyplýva, že postup exekučného súdu bolo nevyhnutné posúdiť aj z hľadiska „zbytočných prieťahov“ a to súdom samostatne. Posúdenie zbytočných prieťahov nie je (ale) možné bez prihliadania na všetky okolnosti vecí, teda nemožno neprihliadať na tisícky obdobných vecí (podávaných navrhovateľom na postup exekučného súdu) i vzhľadom k jeho možnostiam.

Rozhodnutie exekučného súdu o udelení poverenia v čase vyššie uvedenom v danom exekučnom konaní nemožno hodnotiť ako zbytočné prieťahy (so stavom právnej neistoty navrhovateľa a s dôsledkom vzniku škody), s prihliadnutím na všetky vyššie okolnosti vecí a nemožno neprihliadnuť na tisícky obdobných vecí (podávaných navrhovateľom na postup exekučnému súdu) i vzhľadom k jeho možnostiam. Pokiaľ teda exekučný súd vydal rozhodnutie a udelil poverenie v danej exekučnej veci po necelých štyroch mesiacoch, odvolací súd mal za to, že bez ďalšieho sa nejedná o také konanie exekučného súdu, ktoré by sa dalo kvalifikovať ako zbytočné prieťahy vedúce k navrhovateľom tvrdeným (nepreukázaným) následkom, s poukazom i na činnosť exekučného súdu, ktorá predchádzala vydaniu tohto rozhodnutia, keď exekučný súd vzhľadom na skutočnosť, že exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok opakovane vyzýval navrhovateľa ako oprávneného v exekučnom konaní na predloženie zmluvy o úvere, ktorú oprávnený predložil exekučnému súdu až dňa 23.09.2010. Neboli splnené ani ďalšie dva zákonné predpoklady uplatneného právneho nároku a to vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a priama príčinná súvislosť medzi konaním exekučného súdu a samotnou škodou, resp. nemajetkovou ujmom na preukázanie ktorých predpokladov zaťažuje dôkazné bremeno navrhovateľa. V danom prípade si navrhovateľ svoju dôkaznú povinnosť nespĺnil a nepreukázal splnenie týchto zákonných predpokladov.

Teda navrhovateľ nepreukázal, pokiaľ sa jedná o tvrdené zbytočné prieťahy, že zo strany exekučného súdu došlo k nesprávne úradnému postupu, teda k naplneniu základného predpokladu pre prípadnú zodpovednosť odporcu, preto nebolo potrebné sa zaoberať škodou a príčinnou súvislosťou.

Odvolaciemu súdu v danej veci neprislúcha preskúmať vecnú správnosť rozhodnutí vydaných v exekučnom konaní a právne závery ohľadne rozhodcovských rozsudkov sú rozsiahlo riešené judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, od ktorých záverov sa ani odvolací súd nemá dôvod odkloniť.

Vychádzajúc z uvedeného mal potom odvolací súd za to, že súd prvého stupňa rozhodol vo veci vecne správne, keď návrh navrhovateľa plne zamietol. Odvolací súd tiež vychádzal z toho, že navrhovateľ podal návrh na predbežné prerokovanie svojich nárokov a že 6-mesačná lehota na ich prerokovanie v čase rozhodovania súdu už uplynula, že uplatnený právny nárok navrhovateľa nie je premlčaný, že je neprípustná všeobecná paušalizácia uplatňovaných nárokov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, keď oba nároky je potrebné v konaní jednoznačne preukázať (nie je možné ich len predpokladať) v konaní vykonaným dokazovaním, že rozhodovacia činnosť súdov tvoriacich podstatu súdnictva nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup, že vzťah príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom je vzťahom príčiny a následku, ktorý musí byť priamy, bezprostredný a neprerušovaný (a nestačí, ak je iba sprostredkovaný, teda k zmenšeniu majetku by muselo prísť priamo a len týmto postupom), že navrhovateľ nevyprodukoval žiadne

dôkazy preukazujúce ním uvádzanú škodu a nemajetkovú ujmu a že vadu konania majúcu za následok nesprávne rozhodnutie vo veci nezistil.

Odvolací súd prijal toto rozhodnutie v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.